

— Смъртъ, смъртъ неотложима!

Царю поклонъ меца сторва, сладкодумно заговорва:

— Царю честити! Моитѣ другари искатъ на смъртъ да ме осждишъ. Азъ те моля справедливъ да бждешъ. Не току тъй азъ се излежавамъ. Баба зима и пролѣтъта съ това улеснявамъ. Тѣ до мене се допитватъ. Щомъ на лѣва страна легна, зимата започва. Паднатъ мъгли, снѣгъ завали, всичко леденѣе. Мразъ затреши, скръжъ заблести, бѣсенъ вихъръ вѣе. Ала щомъ на дѣсна страна се обърна, баба зима си отива и пристига пролѣтъта красива. Грѣе слънце, зеленѣй трѣвица, пѣсенъ пѣе. Подранила птица! Тогазъ ставамъ работа залавямъ. За всичко туй смъртъ ли заслужавамъ?

Усмихналъ се лъвътъ, па ѣ рекълъ:

— Браво, мецо, браво! Знаешъ добръ да се излежавашъ, ала умѣешъ и отговоръ да давашъ. Хай иди си поживо, поздраво!

Р. Б.

Прозорчето

Вечеръ. Въ стаята, около освѣтената съ лампа маса, седѣха дѣцата, а на двора рѣмѣше ситенъ есененъ дъждецъ. Той се сипѣше по керемидитѣ, по земята, почукваше въ стѣклото на прозорчето и му пошепваше тихо на ухото:

— Мило стѣкленце, пусни ме въ стаята! Вънъ е тъй тъмно и студено, а въ стаята е топло и свѣтло...

— Не, — отговори стѣклото, — не мога да те пусна, ти ще залѣешъ пода и ще измокришъ всичко вътрѣ.

Почука-почука дъждътъ и си замина сърдитъ.